

Càcir

Nou relat del Grup d'Escriptors del Montseny

Grup d'Escriptors del Montseny

El cap dels ilergetes es trobava recolzat contra el tronc d'un dels grans pins que hi havia arreu. La blavor fulgent del cel i aquella remor del vent entre les fulles, li donaven serenor. Una serenor que havia trobat a faltar, després de tantes jornades de conflictes i lluites. Per culpa dels romans, aquells maleits fills de lloba, o bé dels púnics africans, el seu poble i la seva gent feia massa temps que no podien viure en pau.

Els, els ibers, eren gent acollidora i tranquil·la mentre ningú volgués destruir les seves collites i emportar-se la gent per la força. Si, per la força, perquè d'altra manera qualsevol invasor hi deixaria la sang. La seva terra era l'únic que tenien i si la perdien es quedaven sense res. Que hi pot fer un home en aquest món si li volen prendre el que és seu? Lluitar fins a matar o morir. Ja n'havien donat prou exemple la gent de Saguntum.

Ara però no era moment d'emplenar el cap de negres núvols de tempesta. Aquell lloc era perfecte. La mainada jugava corrent amunt i avall, mentre les dones filaven i teixien i els forns de terrissa emplenaven l'aire d'aquell ferum inconfusible de fang i foc. Fang i foc: ells eren això, el fang origen de l'home enfortit pel foc dels déus. Els pagesos tornaven dels conreus i els pastors recollien llurs animals, enmig de la verdor dels camps i els horts, escampats arreu.

Càcir va girar la vista per contemplar la seva espasa, situada al terra al costat seu. Una falcata preciosa i afilada, amb un brillant a la creu del puny per assenyalar ben a les clares la seva autoritat. Responsable de la gent i la seva vida. Aquella arma, heretada del seu pare i del seu avi, seria enterrada al seu costat allà en aquella preciosa terra. Si, aquell era un lloc magnífic, una

terra que estimava. Arribat el cas, valia la pena donar la vida per ella.

La Marta va notar com els cabells de la nuca se li eriçaven i una tremolor l'envaïa el cos. Aquell descobriment era espectacular... senzillament espectacular.

Miquel, nois... veniu aquí. Mireu que he trobat...!

En un instant tots els seus companys ja es trobaven al seu costat i llavors ella els hi va ensenyar. Allà al terra mig amagada al costat d'unes restes humanes, hi havia una falcata. Un arma increïblement ben conservada, embolcallada en les restes d'un drap i amb una pedra preciosa al mig del puny. El sol li arrencava un munt de reflexes brillants.

Una falcata adornada... - va dir en Miquel-... de ben segur pertanyia al cap de la gent que vivia per aquí. El seu propietari deu ser el que descansa al costat. Un descobriment fantàstic, Marta... realment fantàstic.

Un silenci reverent es va fer entre els joves arqueòlegs. Un homenatge silent cap aquell home que va voler ser enterrat amb la seva arma en aquell sol, per ell sagrat.

Com ja sabeu els ibers i en aquests cas segurament ilergetes, volien ser enterrats amb les seves millors pertinences al costat, però sobretot, el que demanaven és que la terra on vivien fos el refugi de les seves restes per tota l'eternitat. De ben segur aquest home estimava molt aquesta terra.

No m'estranya... - digué la Marta-... aquesta terra es fa estimar moltíssim. Aquí al Montseny a tocar del Brull, fa més de 2.500 anys que la gent ja ho tenia clar.